

VÙNG ĐẤT MÀ NIỀM VUI BIẾN MẤT. Ê-sai 23:1-18

“1 Gánh nặng về Ty-rơ. Hỡi tàu bè Ta-rê-si, hãy than khóc, vì nó đã bị hủy phá, đến nỗi chẳng còn nhà cửa nữa! chẳng còn lối vào nữa! Ấy là điều đã tỏ cho họ từ xứ Kít-tim. 2 Hỡi dân cư bờ biển, là nơi những lái buôn Si-đôn, là những kẻ vượt biển chở đồ hàng đến, hãy nín lặng! 3 Hột giống của Si-ho, mùa màng của sông Ni-lơ, theo đường biển trở đến, ấy là phần lợi nó; nó vốn là chợ buôn của các nước. 4 Hỡi Si-đôn, hãy hổ thẹn! Vì biển, nơi đồn lũy biển, có nói như vậy: Ta chưa ở cũ, chưa đẻ con, chưa nuôi trai trẻ, chưa nuôi gái bé. 5 Khi tin này đồn đến Ê-díp-tô, người ta nghe tin về Ty-rơ, chắc sẽ đau thương lắm. 6 Hãy dòi qua Ta-rê-si; hỡi dân ở gần biển, hãy than khóc! 7 Đây há chẳng phải là thành vui vẻ của các người sao? Là thành có từ đời thượng cổ, mà chân nó đã trải đến nơi xa đặng trú ngụ tại đó. 8 Vậy, ai đã định sự ấy nghịch cùng Ty-rơ, là thành đã phân phát mào triều thiên, lái buôn nó vốn là hàng vương hầu, người mua bán nó vốn là tay quý hiển trong thiên hạ? 9 Ấy là Đức Giê-hô-va vạn quân đã định sự này, để làm dơ dáy sự kiêu ngạo mọi vinh hiển, và làm nhục mọi kẻ sang trọng trong thế gian. 10 Hỡi con gái Ta-rê-si, người không còn bị trói buộc nữa, hãy đi qua khắp địa phận người như sông Ni-lơ! 11 Đức Giê-hô-va đã giang tay Ngài trên biển, làm cho các nước rung động. Ngài đã ban mạng lệnh về Ca-na-an, mà phá đồn lũy nó. 12 Ngài có phán rằng: Hỡi con gái Si-đôn, là nữ đồng trinh bị ức hiếp kia, người sẽ chẳng còn cứ vui mừng nữa! Vậy hãy chờ dậy, sang xứ Kít-tim, tại đó người cũng sẽ không được an nghỉ đâu! 13 Hãy xem xứ của người Canh-đê, không có dân đó nữa; người A-si-ri lấy làm chỗ cho thú rừng; chúng nó dựng tháp, phá cung đền nó làm ra gò đồng. 14 Hỡi tàu bè Ta-rê-si, hãy than khóc! Vì đồn lũy các người hủy diệt rồi. 15 Trong lúc đó, thành Ty-rơ sẽ bị người ta quên đi trong bảy mươi năm, bằng một đời vua. Mãn bảy mươi năm rồi, Ty-rơ sẽ giống như bài ca của kị nữ hát. 16 Hỡi kị nữ đã bị quên kia, hãy lấy đàn cầm, dạo chơi thành phố! Khảy cho hay, ca đi ca lại, hầu cho người ta nhớ đến mầy! 17 Mãn bảy mươi năm rồi, Đức Giê-hô-va sẽ thăm viếng thành Ty-rơ, nó sẽ lại được lợi, sẽ hành dâm cùng mọi nước trong thế gian trên mặt đất. 18 Nhưng hàng hóa lời lãi của nó sẽ nên thánh cho Đức Giê-hô-va, mà không chứa, cũng không để dành lại. Vì lời lãi ấy sẽ phân phát cho những người ở trước mặt Đức Giê-hô-va, để họ được ăn sung mặc sướng.”

Gợi ý bài học: Ty-rơ là trung tâm thương mại hàng hải nổi tiếng của thế giới cổ đại. Sự giàu có, thương mại quốc tế và vị trí phòng thủ khiến người Ty-rơ có cảm giác rằng họ rất an toàn. Nhưng Ê-sai 23 đặt ra một sự thật: **thứ con người cho là vững chắc vẫn có thể bị Đức Chúa Trời làm cho lung lay.** Vấn đề của Ty-rơ không nằm ở việc họ buôn bán hay giàu có. Vấn đề sâu xa là **sự thịnh vượng sinh ra kiêu ngạo và trở thành nơi họ đặt sự an toàn của mình.**

Câu 9 “Ấy là Đức Giê-hô-va vạn quân đã định sự này, để làm dơ dáy sự kiêu ngạo mọi vinh hiển, và làm nhục mọi kẻ sang trọng trong thế gian.” Ê-sai 23:9

Ngày nay, “Ty-ro” của chúng ta có thể không phải là một thành phố ngoài biển. Nó có thể là **tiền tiết kiệm, bất động sản, cổ phiếu, công việc, doanh nghiệp, quan hệ hay địa vị...** Những điều ấy không xấu, nhưng sẽ trở thành “thành lũy giả” khi lòng chúng ta nói: **“Có cái này thì tương lai của tôi chắc chắn.”**

Điểm rất đẹp của Ê-sai 23 nằm ở phần cuối. Sau lời phán xét lại xuất hiện một sự đảo ngược: “Vì lời lãi ấy sẽ phân phát cho những người ở trước mặt Đức Giê-hô-va, để họ được ăn sung mặc sướng...” Ê-sai 23:18 Đây là một tư tưởng rất mạnh.

Của cải từng phục vụ lòng tham → có thể được biệt riêng cho Đức Chúa Trời.

Tiền bạc từng phục vụ sự kiêu ngạo → có thể phục vụ con người.

Sự thịnh vượng từng khiến con người xa Chúa → có thể trở thành phương tiện cho công việc của Ngài. Vì vậy, thông điệp của chương này không phải đơn giản là **“tiền bạc là xấu”**, mà là: **Ai đang làm chủ tiền bạc của tôi?** Tôi là chủ sở hữu, hay tôi nhận biết Đức Chúa Trời mới là Chủ và mình chỉ là người quản gia?

Đức Chúa Trời không nhất thiết kêu gọi chúng ta trở nên nghèo khó. Ngài muốn chúng ta được giải phóng khỏi việc **để của cải trở thành vua của đời mình**. Có tiền nhưng không bị tiền sở hữu. Có tài sản nhưng không đặt đức tin nơi tài sản. Có thành công nhưng không lấy thành công làm căn tính. Và khi được Chúa ban cho dư dật, biết để sự dư dật ấy **chảy đến công việc Chúa và những người đang cần mình**.

Phần cuối bài dẫn lại bốn câu hỏi theo tinh thần của John Wesley. Có thể chuyển thành những câu tự xét rất dễ nhớ: **Tôi đang sử dụng tiền như một chủ sở hữu hay như một quản gia của Đức Chúa Trời? Cách tôi kiếm và tiêu tiền có phù hợp với Lời Chúa không? Tôi có thể dâng quyết định tài chính này lên Chúa như một điều đẹp lòng Ngài không? Khi đứng trước Chúa, tôi có vui vì mình đã sử dụng tiền bạc theo cách này không?**

Câu hỏi suy ngẫm:

1. “Thành Ty-ro” của tôi hiện nay là gì?
2. Nếu một ngày “thành Ty-ro” bị lay chuyển, tôi có còn bình an vì biết Đức Chúa Trời vẫn là Đấng cai trị đời mình không?
3. Trong những điều Chúa đang giao cho tôi điều gì tôi cần thôi “nắm giữ” và bắt đầu “cho chảy đi” để phục vụ Nước Đức Chúa Trời và người khác?